

"Heuveltochten"

's Nachts liep ik graag over heuvels. Alleen en verlaten. De bomen ving mijn stem op als ik liedjes neurieden.

Mijn voeten maakten letters in het zand. Niemand die ze zag. Alleen de nacht waakte over de ziel van mijn angsten. Probeerde elke nacht voor je te vluchten, maar was geblinddoekt.

Je dwong me. Ik kon de glintsring van je ogen voelen haast tastbaar door de straling van de computer. Ook al was je zo ver weg. Oh, zo ver.

De trein was een dwangbuis geworden. Met tegenzin zwaaide ik mijn lieve overbezorgde moeder gedag. Alleen, nam ik elke keer weer plaats achter het versleten raampje. Ik glimlachte naar mijn moeder. Ze gunde het me elk weekend weer haar alleen te laten. Op weg naar ' mijn geliefde ' .

Elke keer regende het in mijn ogen. Ook al scheen de zon op het gezicht van de onbekende persoon tegenover me. De tranen streken neer op mijn handen. Mijn handen die jij over 3 uur weer zou vasthouden. En mijn lippen die je teder zou kussen. Alsof je van me hield. Ik wist niet beter.

Het was alsof alleen de heuvels door mijn masker heen keken. Alleen zij, met hun drassige bodem, boden mij aan, om mijn tranen aan hen af te veegen.

De geruststelling dat je me nu niet zocht. Dat je sliep, zorgde ervoor dat ik durfde te doen wat ik zelf wilde. Alleen. Weg.

De heuvels vertelden me niet, niet te huilen. Ik hoefde niet van ze te houden maar mocht rustig mijn stappen zetten of rennen zo hard ik wilde. Het maakte ze niet uit. Ik genoot van de vrijheid die de heuvels mij boden.

Toch probeerde ik met mijn voeten zachtjes hun aarde te kussen. Ik gaf ze namen. Omstebeurt, zodat ze niet zoals mij blind voor zichzelf zouden worden.

Ik streek neer bij een oude beuk en trok mijn paarse capuchon over mijn zachte bruine haren. In mijn zak mijn mobiel. Met de foto's van ons samen.

Ik bekeek de sterren en hoopte dat je morgen ver weg zou zijn. Niet de straling van de computer hoefde te voelen op mijn gezicht. Dat niet jouw getypte woorden, kans zouden zien om mij te betoveren en mijn masker verder zou verduisteren. Je me niet zou dwingen het vinkje webcam aan te klikken.

Ik rende de heuvel af en besloot mijn ogen te sluiten voor de nachtmerries die realiteit waren geworden in mijn leven. Ik was het bezit geworden van het leven van een ander.

Ik voelde de trilling van mijn mobiel in mijn zak. De letters van je naam glinsterde op in mijn mobiel. De hoekige letters vertaalden de naamgeving van mijn geliefde, vriend, vijand, bezitter. Ik wilde mezelf begraven in het licht dat het mobieltje uitstraalde. Je woorden niet lezen. Ze vernietigen. Ik begroef je letters, zonder te lezen in het prullenbak tekentje op mijn mobiel en rende de duisternis in.

De duisternis waar je me altijd weer vond, om mijn persoonlijkheid te begraven. In de diepte van je stem.